Раз високо над горами,
уранці повесні,
дві хмароньки плили кудись,
легенькі і ясні.
Удосвіта дві хмароньки
зустрілися вгорі
і мовчки зупинилися,
як тії дві зорі.
Дві хмароньки зустрілися
удосвіта колись,
зустрілися, спинилися,
за рученьки взялись.
Хотілось їм зостатися,
укупі бути вік,
а вітер злий сміявся вже
десь збоку біля них.
І стали тихо плакати
дві хмароньки ясні,
і сльози їхні падали,
сріблясті і рясні.
А трави в свої рученьки
ловили радо їх
і грались, ніби в крем'яхів,
сльозами хмарок тих.